

Beminde gelovigen

Jaak Hermans over dialoog, angst en tekort aan pastoors

vertaling:

Jaak Hermans: diyalog, endiſe ve papaz eksikliġi korkusu

Op zoek naar figuren uit het Genkse geloofsleven, parkeerden we onze wagen voor de pastorie van Waterschei waar (voor een goed begrip) ook E.H. deken Jaak Hermans woont. De deken was meteen bereid tot een babbel over de huidige temperatuur bij de talrijke geloofsgemeenschappen in deze stad. Verse koffie en koekjes op het gezellige tafeltje, schrift en pen in aanslag en Jaak startte zijn monoloog.

DIALOOG

“Er is zeker dialoog tussen onze katholieke parochies en de andere geloofsgemeenschappen,” weet Jaak. “Concreet verwijst ik bijvoorbeeld naar de Protestantse Kerk, waar pas een nieuwe dominee aan het werk ging. Iets moeilijker ligt het om met de vertegenwoordigers van de islam en de imams intense contacten te onderhouden. Vooral de taalbarrière maakt het moeilijk dieper gaande contacten te leggen. Maar als ik mijn wachtdienst in de Genkse ziekenhuizen doe, sla ik wel vaker een praatje met deze Genkenaren, al dan niet gesluierd, dat maakt mij niets uit. Ik vind het ook goed dat

we de sacristie van de kapel in het ZOL afgestaan hebben om er een gebedsruimte voor moslims van te maken.”

ANGST

Waar momenteel nogal wat mensen van wakker liggen, is de voortdurende groei van de moslimgemeenschap. Dit gegeven wordt door deken Hermans gerelativeerd. “De media praten ons angst aan,” stelt Jaak. “De mensen hebben angst voor het onbekende. Ik kijk liever naar het respect voor elkaar en voor elkanders geloofskeuze. Overal waar mensen samenkomen voelt men hun dynamiek, hun zin voor inzet. Bij ons maar ook bij de andere

geloofsgemeenschappen. Daar ben ik heilig van overtuigd.”

TEKORT AAN PASTOORS

“Pastoors gezocht...” opperde een Genkenaar tijdens één van de stadsgesprekken. Vandaar dat we even peilden naar de stand van zaken in de Genkse parochies.

Jaak: “Je bent het met me eens dat we vroeger de ‘vanzelfsprekende kerk’ kenden, waar alles normaal was en iedereen meedeed. Momenteel zijn we verzeild in een heuse ‘vrijwilligerskerk’.

De 13 parochies, zeg maar geloofsgemeenschappen, zijn er nog allemaal hoor, maar de activiteiten gebeuren

wat kleinschaliger en ook intenser. De 5 resterende pastoors staan nu ten dienste van die geloofsgemeenschappen.

Als je kijkt naar het Vincentiusgebeuren, de ziekenzorgafdelingen, de verloofdencursussen, al de kerkkoren, ... dan mag je niet zeuren dat het niet marcheert. Dan moet je blij en fier zijn omdat er nog zo veel idealisme bestaat. Akkoord: voor de veroudering van het kerkpubliek kan je niet blind zijn.

Jongeren stappen inderdaad niet automatisch in de voetstappen van hun gelovige ouders. Dit is een grote uitdaging voor de ‘vrijwilligerskerk’ die we nu beleven.

Tot slot nog dit: we hebben op dit moment minder pastoors en minder kapelaans maar voor de leek in de kerk is dat het signaal dat zijn rol groter en belangrijker wordt,” concludeert de deken.

Jempi TRIPPAERS

“De media praten ons angst aan”

“Kapitein van eigen schip en meester van eigen lot”

Piet AELBERTS

(vertaling in Genker dialect)

Kapetein van 't eege sjeëp èn meester van 't eege lot

Een individueel gesprek van uitdager Rita Suy met een sleutelfiguur uit de Turkse gemeenschap leidde tot deze mooie uitspraak: “Wij moeten vooruitkijken en onze bijdrage leveren aan deze samenleving”. Het is nodig dat mensen hun eigen verantwoordelijkheid nemen en niet in een slachtofferrol blijven vastzitten. Op die manier wordt men “kapitein van zijn eigen schip, en meester van zijn eigen lot” zoals de voormalige Zuid-Afrikaanse president Nelson

“De kinderen doen te weinig inspanningen, omdat ze onvoldoende aangemoedigd worden door hun ouders.”

Mandela dat zo mooi noemt. Uitdager Rita Suy maakte een aantal individuele interviews met moskeevoorzitters uit de Turkse gemeenschap. Het werden verhelderende gesprekken met veel inhoud, van groot belang voor onze Genkse samenleving.

De 40-jarige Ayhan Celik is sinds 2002 voorzitter van de Turkse moskee van Waterschei. In onze stad is de doorstroming naar een of andere vorm van hoger onderwijs veel lager dan het Vlaamse gemiddelde. “Maar,” zo zegt Ayhan Celik, “het is al te gemakkelijk om voor dit falen een zondebok te zoeken in racisme of vooroordelen op school.” Een sterke uitspraak, want de moskeevoorzitter vindt dat er te weinig motivatie is, te weinig ambitie. “De kinderen doen te weinig inspanningen, omdat ze onvoldoende aangemoedigd worden door hun ouders.”

TAALKENNIS

“Het onderwijs hier biedt een luxe en comfort die niet te vergelijken zijn met de beperkte middelen in Turkije,” zo stelt Ayhan Celik. “Ik ken daar nochtans ouders die hun hele inkomen besteden aan de studies van hun kinderen. We mogen niet denken dat de islam niet stimulerend zou zijn voor onderwijs. De imam roept de moskeebezoekers regelmatig op om te studeren. Het eerste woord van de Koran is “Iqra”, het betekent “Lees” en was de opdracht die de engel Gabriël namens God aan de profeet Mohammed meegaf. Dezelfde boodschap wil ik aan onze mensen geven: lees, studeer, doe kennis op. Diegenen die tegen de stroom in en met veel wils-

kracht verder studeren, verdienen het respect van hun familie, maar ook ons respect.” Samenleven met de Turkse gemeenschap: partners zijn in cultuur, mensen die elkaar kennen en respecteren. De eerste gastarbeiders in Genk staken hun helpende handen uit als mijnwerkers. De mijnen zijn dicht, de nieuwe generatie Turken is hier. Van hen verwacht de samenleving technici, ondernemers,

“Het is al te gemakkelijk om voor de gebrekkige doorstroming naar hoger onderwijs een zondebok te zoeken in racisme of vooroordelen op school.”

hooggeschoolden.... Laten we hen opnieuw welkom heten en hen op onze beurt een helpende hand toesteken. Partners in de echte betekenis van het woord.

Ayhan Celik, voorzitter van de Turkse moskee van Waterschei, neemt het voortouw: “Onze kinderen moeten studeren.”

foto: A.H.